

DES DE LA CUNETA

Pau Borredà Ricart

A Hèctor

Aquesta és una de les vegades en la vida d'una persona en què notes que tot va a eixir bé. Després d'una nit esplèndida decidesc tornar a casa. La moto llueix davall la tènue llum del fanal que enllumena l'aparcament de la discoteca. Em pose el casc. Sent el rugit del motor dins de mi. L'aire és fred, però no importa. La roba s'apega al meu cos. Note la velocitat en el meu interior. Davall els guants de cuir em suen les mans. El motor rugeix feroçment. Gaudesc. Disfrute enormement de cada minut que passe sobre la meua moto. La sensació de dominar la carretera s'apodera per moments de mi, però he de controlar-me. Sóc l'amo de la nit...

Tinc fred. Intente alçar el cap per a saber on estic, però el meu coll no m'ho permet. Adrece vagament la vista cap al meu cos. La jaqueta que em va regalar mon pare pel meu aniversari està espedaçada. Sent un lleu calfred en veure que el

meu braç dret està totalment fora de lloc. No sent res, ni tan sols dolor. Una lleu arrapada en el colze, però res més. Intente alçar-me però les cames no responen. Torna el dolor de coll. Recolze el cap sobre l'asfalt i a la llunyania veig la meua moto. Ja no llueix. Està bruta i destrossada. Després d'un lleu esforç per a demanar auxili note que no serveix per a res. A penes tinc veu i no hi ha ningú prop. Ni tan sols sé què faig ací tirat. Què ha passat? On està ara aquella sensació d'èxtasi? Tinc por. Després d'un costós moviment de braç, aconseguisc ficar la mà en la butxaca, però el mòbil ja no està aquí. Ni tan sols està prop la meua motxilleta amb la càmera de fotos.

Recorde que la càmera me la va regalar el meu oncle després d'haver-me matriculat al cicle formatiu de fotografia. Tinc ganes que arribe el dilluns per a anar a classe. En l'última ens vam quedar veient els muntatges i la veritat és que els trobava bastant divertits. Em pregunte per què el professor insisteix tant en això d'estudiar tots els dies. Jo de moment trobe el curs bastant fàcil i agradable.

Torna el fred i amb ell de nou el dolor de coll. Seguesc immòbil en la cuneta i des que estic ací estés ni tan sols ha passat un cotxe. Hauria d'haver tornat per la carretera general, potser allí hi hauria més gent. Decidesc tancar els ulls per a tractar de fer l'espera un tant més passatgera, però no ho aconseguisc. A cada segon sent la necessitat de tornar a obrir-los amb la falsa esperança que hi haja algú que em pugua tirar-me una mà.

La cosa segueix igual. Dec portar ací tirat quasi una hora. Cada minut que romanc immòbil sobre l'humit asfalt em provoca una estranya

sensació de fred i dolor que em fa sentir cada cop més sol, més dèbil.

És llavors, en el moment en què el dolor es fa més intens, quan trobe a faltar aquelles vesprades d'entrenament. Encara crec sentir aquella amarga olor de suor, les bromes en el vestidor, la boca seca, tan seca com ara i Julián que ensenyava l'última botella d'aigua i a l'instant d'un sol glop acabava amb ella mentre els altres el miràvem atònits. No podia ser, aquesta vegada no ho faria; però sí, una vegada i una altra com si ja formara part d'una tradició. Era Julián i tot se li perdonava.

No puc evitar que una freda llàgrima recórrega la meua cara. Amb les llàgrimes em segueixen colpejant els records.

Primer dia de classe. Un xiquet de tan sols 6 anys, tímid i espantat, es disposa a entrar en el col·legi sense amollar la mà de sa mare. En aquell moment també tenia por. Però no era la mateixa por que sent ara. Aquella era una por suportable, fins i tot agradable. Era por a allò desconegut, intriga per saber què passaria, intriga i ganes de conèixer coses noves, amics, llibres, pupitres... La por que sent ara mateix sobre l'asfalt és una por freda, solitària, una por que fa mal. Por per sentir-me sense ningú, incertesa per saber simplement si hi haurà algú que m'estenga una mà i m'ajude a alçar-me. És una por asfixiant, inquietant, ni tan sols sé si podré tornar a tenir aquests records algun dia. I jo que em creia l'home més valent del món, el que sempre era el primer, el que a penes sentia dolor quan queia... ara em tremolen les mans i la foscor se'm fa insuportable. Mai no he tingut tantes ganes que algú pronunciara el meu nom. Hèctor, Hèctor... com una taula de salvació.

Com aquell dia, no aconsegueix recordar en quin poble era, encara que sé que estaven en festes. Perd memòria i açò m'espanta, m'espante i vaig perdent memòria en un cercle tràgic. Imatges de gent rient, so de música i de sobte... jo immòbil davant d'unes banyes amenaçants i uns ulls ensanguinats que només es fixen en mi. Jo immòbil, com ara, amb la paràlisi de la por en el cos. I llavors la presència d'aquell jove, aquell que sempre mirava de dalt a baix i que era el que millor escopia del poble, aquell que segurament no sabia el meu nom... La seua sola presència va distraure aquella bèstia i jo vaig córrer, vaig córrer com mai abans no ho havia fet. Si tornara a aparéixer ara.

Les llàgrimes segueixen vessant-se sobre la meua bruta cara. I també es vessen els minuts, com una lenta processó. Quina hora deu ser? Quant de temps ha passat? A pocs metres, el mòbil em mira desafador com si sabera que ell té la solució, però no puc atrapar-lo. I sent una ràbia tremenda, fins i tot desig que també ell estiga sofrint, que estiga tan trencat com jo. Quina hora és? No ha degut passar molt de temps. Recorde que no volia tornar a casa massa tard. Sí, em pareix estar sentint de nou la frase *he d'anar-me'n, són ja les dos* mentre la mirava i pensava com la desitjava. Pensava que en realitat el que volia era dir-li que vinguera amb mi, que pujara a la meua moto i sentir els seus braços al voltant del meu pit com si jo fóra llavors l'única cosa en què poguera confiar. En la cara la suau brisa de la nit i en el bescoll el seu alé que em parlava entre murmuris i em diguera que ella també em volia.

Sí, eren les dues. No pot haver passat molt més temps. Com si buscara el més mínim argument

per a l'optimisme pense que per les hores que són no pot tardar a passar algú i tot per fi haurà acabat.

Tanque els ulls i a la fi, després d'un costós esforç, aconseguisc tranquil·litzar-me i adormir-me.

Ací estic jo, damunt de la meua moto, de nou lliure, corrent lliure per l'asfalt. Sent de nou el rugit del motor i el pessigolleig del vent sobre el meu pit. A la llunyania hi ha dues llums, lleument separades, que s'acosten cap a mi més de pressa fins i tot del que ho faig jo. Quan intente adonar-me, el cotxe es tira sobre mi. Sent un fort xiulit, seguit d'un insult i, sense poder evitar-ho, isc disparat pels aires. Note un fort colp en el braç, que cedeix i es trenca en un intent per parar la caiguda en recolzar-se en terra. Deixe escapar un fort crit de dolor i caic exhaust sobre l'asfalt. Abans de perdre el coneixement, aconseguisc girar el cap i veig a la llunyania un parell de joves que, després de l'impacte, puguen de nou al cotxe. Abans d'anar-se'n sent que segueixen insultant-me, fins i tot un d'ells incita els altres a colpejar-me. I a mi, ni tan sols m'importa. Si tot acabara ara...

Després d'una estona llarga em desperte. No sé quant de temps ha passat des que vaig perdre el coneixement. Ni tan sols sé on estic i ignore per què estic tirat en terra. En veure'm el braç trencat, eixit per complet del seu lloc, aconseguisc recordar algunes coses: els llums, els crits, però poc més. Gire el cap costosament i veig la meua moto destrossada a la llunyania. Intente demanar auxili, però és en va. No hi ha ningú. Ni un sol cotxe. Ni ambulància, ni gent curiosa que s'acosta a veure què ha passat. Ningú.

A la fi, veig una ombra a la llunyania. Cride amb totes les meues forces i aconseguisc que

aquella persona es gire i acudisca en la meua ajuda. A mesura que es va acostant, identifique una silueta d'un xicot, que a més em resulta estranyament familiar.

Quan està a escassos metres, la sorpresa és tal que no puc evitar deixar anar un crit de terror. Sóc jo. Aquell xicot que ha vingut a ajudar-me sóc jo. El jove em tendeix la mà i tracte d'alçar-me...

Em desperte sobresaltat. He tingut un somni terrible. He tornat a viure l'accident. Ha sigut realment espantós. El dolor segueix intens i note com una suor freda recorre la meua esquena.

De nou sent por. Necessite veure els meus pares. M'agradaria que ma mare es despertara ara com solia fer-ho i en veure l'hora començara a preocupar mon pare. *Que si a aquestes hora i sense vindre, que si aqueixa xica ens el va a llançar a perdre, que si podies cridar-lo, que per què no vas amb el cotxe i que deixe la moto...* Com m'agradaria ara que estiguera repetint aquestes paraules. Mon pare, per no sentir-la, com ell diu, agafaria el mòbil, telefonaria i segurament aquest podria ser l'indici per a pensar que alguna cosa podia estar passant. Vull abraçar-los i dir-los tot el que els estime.

Aquesta vesprada, abans d'eixir a sopar, he tingut una forta discussió amb ells. Com sempre, ha sigut per una favada. Mon pare no volia que isquera fins que no acabara d'estudiar, prompte arribarien els exàmens finals i no podia descuidar-me. Per què no li vaig fer cas? Però jo estava ja cansat... Ara em sent fatal. Sempre succeeix el mateix. Em sap molt greu perquè ni tan sols li he demanat disculpes. Me n'he anat sense acomiadar-me ni d'ell, ni de ma mare. He tancat d'una portada i m'ha donat igual el que m'hagen cridat després.

Ara l'única cosa que vull és veure'ls i abraçar-los. Demanar-los perdó per no haver-los donat un simple bes en eixir de casa. M'aterreix la idea de no poder donar-los mai més aquell bes.

Un bes. Quina sensació tan agradable quan dones un bes. Una cosa tan subtil, tan íntima... M'encanta besar i que em besen. On deu estar Imma? Què deu estar fent ara mateix? Tant de bo poguera tindre-la al meu costat, compartir aquests records, aquest dolor. Mai no he desitjat tant un bes seu com en aquest moment. Em vénen al cap tots els moments que he passat amb ella. Aquelles vesprades passejant pel parc. Tots els hiverns freds es feien càlids al seu costat. Imma... Aquell primer bes. Recorde que va ser a sa casa. Ella estava asseguda en el sofà, mirant-me desafiadora, invitant-me a seure al seu costat i tocar-la, abraçar-la, besar-li tot el cos. La seua mirada ho deia tot. Tenia uns ulls radiants, dient-ho tot sense a penes dir res. Va ser un moment inoblidable. Quan per fi els nostres llavis s'hi van fondre en un vaig notar un lleu pessigolleig per tot el cos. Imma... Després ens agradava recordar-ho entre rialles. Ella es burlava de la meua innocència. Sempre em deia el mateix: em faltava traure un cartellet que diguera "Hèctor, besa'm". I a mi m'agradava encara més així. Preferia que sempre estiguera de bon humor, que riguera com només ella ho feia, amb tot el cos... Per això jo li feia tant el pallaso i posava aquell gest del xiquet que no té la culpa de res. I, encara que de vegades s'enfadava, jo sé que en el fons li agradava.

Però de sobte regressa la sensació de fred que em torna a la cruel realitat. Mai no vaig pensar que les nits en l'horta foren tan gèlides. Em porta tants records aquesta terra... Les olors, els colors,

tot em resulta tan familiar... Com oblidar les vesprades de diumenge, passejant amb mon pare per aquests caminois. Ja quasi s'havia convertit en un ritual. Tots els caps de setmana acabaven igual. El diumenge de vesprada, quan començava a enfosquir, mon pare i jo eixíem a passejar, a estirar les cames com ell deia. M'explicava de qui era cada camp, què hi havia sembrat en cada un d'ells... I jo sé que a mon pare li haguera agradat tindre un trosset d'horta o fins i tot poder viure d'ella i oblidar-se d'aquella fàbrica del polígon. De vegades jugàvem a perseguir l'aigua de la séquia. I ens agradava apostar a quin camp arribaria. Sempre guanyava jo. T'has deixat guanyar, li deia. I mon pare es posava seriós i ho negava. Però els dos ho sabíem, era el nostre xicotet pacte. Corríem darrere d'ella fins que aconseguíem la seua meta. I allí hi havia com sempre un senyor que mon pare coneixia i amb qui es parava a parlar durant una estona. *Un cigarret i ens n'anem*. De tornada a casa, féiem plans per a l'estiu i tornava a prometre'm com tots els diumenges que aquell any sí que em duria a pescar, la mamà ens prepararia els entrepans i estaríem tota la nit enfront del mar. L'aigua, la sal...

Tinc set, molta set. Tinc la boca terriblement seca. Després de passar tot un dia en la platja, tornava al poble amb els meus cosins i en arribar a casa agafàvem la botella freda de la nevera i bevíem fins a perdre quasi la respiració o fins que ma mare apareixia com sempre renyant-nos. *Estic farta de dir-vos...* i li donava una entonació especial a aquesta frase que nosaltres repetíem entre burles i rialles mentre eixíem corrent.

Però avui no vinc de la platja, ni estan els meus cosins, ni aquella botella fresca. I tinc set, molta set.

De nou el fred i el dolor. Aquest dolor intens que interromp el record i fa que només pugui veure la foscor i la soledat que em rodegen. El dolor insuportable. Em retorço en l'asfalt. El cap em dóna voltes. Cride. Tanque els ulls per a tractar de pensar en una altra cosa, però el dolor segueix aquí, insistent i amenaçant. Em domina, no puc fer res per alleujar-lo.

I de sobte, una altra llum. De nou els records de l'accident. El cotxe que s'acosta cada vegada més ràpid. El xiulit que trepa les meues oïdes. La suor davall els guants. Vaig aixafar el fre amb totes les meues forces, però era massa tard. La caiguda. Els insults dels joves, el pànic que tornen. El fred en la carretera, les hores que passen, una després d'una altra. Cride.

Anava a ser una nit inoblidable i ara pareix que tot va a acabar. Tanque els ulls amb totes les meues forces i aprete les dents. Sent una suau veu a la llunyania, una veu familiar. Hèctor, Hèctor...

DE COLUMBRETES A NOVA TABARCA, AL VENT

Joan Vicent Esteve Roig

Recorde encara la frescor d'aquella matinada, a mitjan mes de juliol, a bord de la menuda embarcació de pesca d'Antonio García, amic del meu pare. L'havia batejat amb el nom d'Estrella de la Mar. Pintada de blanc i roig.

El dia abans havia arribat al port d'Orpesa, acompanyat del meu pare, amb tots els meus aparells per a intentar una petita aventura que havia somniat des que amb nou anys vaig aprendre a solcar el Mediterrani amb una taula de cent cinquanta-un litres i una vela de quatre metres quadrats. Sempre vaig voler fer la travessia des de les illes Columbretes fins a l'illa de Nova Tabarca, sense arribar a cap platja o port, només, amb la companyia del vent i les ones de la mar.

Ara, al costat del meu pare i el seu amic Antonio, navegàvem, encara en la foscor, rumb a l'illa Carallot, la més al sud de les illes Columbretes.

Mentalment vaig començar a repassar tots els aparells: la taula, la vela, el pal amb el seu peu, la botavara, els caps, l'aleta, l'orsa, 'arnés, el jupetí salvavides, el menut equip de supervivència amb la seua llanterna, senyals, telèfon mòbil, aigua, galetes energètiques. No m'havia oblidat res. Vaig comprovar el rellotge i la brúixola.

La mar estava en calma, plana, sense gens de vent. L'aigua i el cel foscs encara. Només el soroll del motor trencava el silenci del meu pare i d'Antonio, qui sostenia en una mà el timó i de tant en tant mirava la brúixola per a comprovar el rumb de la travessia de vint-i-set milles que separen Orpesa de les Illes Columbretes.

A poc a poc ens allunyàvem de terra, arrere, les llums dels carrers parpellejaven encara, a la part alta d'un contrafort rocós al costat de la població el castell estava feblement il·luminat. Antonio em va contar que va arribar a pertànyer al Cid, després als almoràvits, a l'Ordre dels Hospitalaris i als Templaris. Va ser destruït durant la guerra de la Independència. Prop del far de la Punta de les Llances es veia el resplendor de la torre del Rei que va ser construïda per a defensar la població dels atacs dels berberescs.

Va clarejar. El cel estava esclarit. La mar continuava plana però ara els seus reflexos eren de plata. Havíem consultat la previsió meteorològica. Durant el dia bufarien vents de llevant de força dues amb la mar en calma i menudes ones en el golf de València. En el cap de la Nau assenyalava vents d'adreça variable i la mar estaria arrissada. Les temperatures devien ser altes, al voltant de trenta graus. Disposaria de més de dotze hores de llum per a navegar abans que caiguera la nit.

El sol brillava ja amb força, algunes gavines es llançaven buscant de menjar, travessant la superfície de l'aigua i emergint ràpidament amb el seu aliment en el bec.

El meu pare, assenyalant a babord, em va indicar la presència de les quatre illes que conformen el Parc Natural de les Illes Columbretes: l'illa Grossa, la Ferrera, la Foradada i la Carallot. Al contrast amb l'encegadora llum del sol apareixien negres. Després, en acostar-nos, confirmaven el seu fosc color d'origen volcànic.

Abans de desembarcar, vam fer un fort desdejuni. Necessitava energies per a l'aventura que anava a iniciar. En acabar vaig començar a preparar els meus aparells. Les gavines cada vegada eren major en nombre, blanques i grises, amb els seus becs i les seues potes grogues no cessaven de voletejar. Vaig armar primer el pal, unint les dues parts, després vaig desenrotllar la vela i la vaig col·locar en el pal. En la taula vaig posar el peu de pal i vaig assegurar el meu equip de supervivència. Estava preparat per a iniciar l'aventura, amb la il·lusió de navegar per damunt de les ones.

A les deu i vint va començar a alçar-se el vent de llevant. Va ser el moment de prendre el primer rumb. Navegaria des nord-est a sud-oest, amb rumb de dos-cents quinze graus, cap a Sagunt.

Vaig baixar per estribord la taula i em vaig llançar a l'aigua. La vaig notar freda. Per la borda el meu pare em va donar la motxilla i els aparells que vaig col·locar curosament. Ara hauria d'esperar que el vent augmentara de força. Antonio va comprovar en l'anemòmetre que la intensitat havia augmentat,

bufava a uns vint quilòmetres per hora. Mentalment vaig fer la conversió. Tindria un vent de força tres. Vaig alçar la vela i el vent la va omplir totalment. Així que vaig decidir iniciar la travessia. Vaig saludar al meu pare i a Antonio.

Duia tota la força del vent orientada cap avant, seguint un rumb d'empopada, rebent-lo per estribord. Em sentia lliure manejant la vela i la taula, recolzat en l'arnés, suspès de la botavara. Anava a una velocitat que em semblava irreal, fent rumbos llargs.

Ràpidament em vaig allunyar de l'Estrella de la Mar i prompte els vaig perdre de vista. No veia la costa encara que anava cap a ella ràpidament obrint les ones. Navegava amb vent i mar ideal. Un vaixell de pesca estava arreplegant els filats, em va fer una senyal per a evitar que m'hi enganxara. Vaig començar a entreveure la silueta d'un gran vaixell amb rumb al Port de Sagunt. Em vaig creuar amb diverses embarcacions de vela i pesca del port de Canet d'En Berenguer.

Em sentia ple de força. La mar blava, neta i transparent. De tant en tant alguna llisa platejada botava a la meua proa.

Vaig distingir prompte el castell de Sagunt. Vaig recordar les vegades que ho havia visitat amb la meua família. Encara recorde la impressió que em va causar la fortalesa d'enormes proporcions i la vista sobre la mar que ara estava solcant.

Després de tres hores de navegació vaig arribar a l'altura del far del grau de Sagunt. Vaig decidir sobrepassar-lo i acostar-me a la marjal del Moro. A una milla de la gola de Colomer vaig amollar l'arnés i després la botavara. Em vaig asseure en la taula per a descansar les cames i els

avantbraços i vaig aprofitar per a beure i menjar un poc.

Vaig recordar la vegada que en una primavera vaig anar amb bicicleta des de Meliana amb els meus amics fins a la marjal del Moro. Vam agafar el camí paral·lel a la mar fins a la platja de Puçol i ens situem en un dels observatoris. Era un autèntic espectacle. Observem ànecs vermells, collverds, fotges i els cridaners flamencs. També vam veure roncadells i galls de canyar.

Prompte, amb el cap d'hissar vaig arregar la vela. A partir d'ara anava a navegar paral·lel a la costa. Seguiria rumb de través, perpendicular al vent que continuava bufant de llevant i paral·lelament a les ones que alçava. Per a corregir l'adreça em cenyiria caçant la vela i tornant a rumb de través per mitjà de rumb a un llarg.

Podia observar el litoral, les platges, els velers, els vaixells i podia identificar alguns pobles i algun accident geogràfic: els contraforts de la serra de la Calderona, amb la muntanya del Picaio, les muntanyetes del Puig, el port de la Pobla de Farnals, la desembocadura del Carraixet, testimoni de l'última batalla per la reconquesta de la ciutat de València per Jaume I, així fins a la bocana del port de València. Tot m'era familiar. La llarga platja de la Malva-rosa plena de gent i ombrel·les. L'arena reflectint la llum intensa de juliol i la mar profunda i blava.

El vent va augmentar en intensitat. Normalment a l'estiu en el golf de València a partir de les tres de la vesprada el vent bufa amb més intensitat. Això em va permetre agafar velocitat. En 'acostar-me al port de València, vaig haver de sortejar nombrosos vaixells de vela que havien

escollit aqueixes hores per a regatejar. N'hi havia de totes les classes.

Vaig creuar la ruta dels grans vaixells de contenidors i passatgers que arriben tots els dies per a descarregar les seues mercaderies i passatgers. Em vaig sentir menut al seu costat. Vaig posar rumb cap al far de Cullera. De cop i volta alguna cosa enorme va saltar davant de mi. De l'esglai vaig anar a l'aigua, em vaig soltar de l'arnés instintivament i vaig pujar a la taula. Un grup de tres dofins, d'aquells que segueixen als vaixells en les seues rutes transoceàniques nadaven al meu costat. Durant moltes milles vaig tenir la seua companyia. Saltaven i produïen els mateixos sorolls que havia escoltat quan vaig visitar el dofinari de l'Oceanogràfic de la Ciutat de les Arts i les Ciències. A poc a poc, vaig perdre la por i quasi em vaig alegrar de tenir el seu acompanyament.

Vaig poder veure les dunes de la devesa del Saler i la gola del Perellonet. Allí darrere estava l'Albufera, espill del sol, menut mar o Al-buhayra, així denominada pels àrabs o Nacarum Stagnum com la van cridar els romans. A proa tenia ja la muntanya de les Raboses que s'interna en el mar formant un cap. Allí es trobava la fortalesa de Cullera.

En vorejar el far, de nou vaig tornar a navegar amb rumb d'empopada cap a la desembocadura del Xúquer, el riu indomable per als àrabs, el Sicanus o Sucro per als romans.

Els dofins botaven davant de la taula creuant-se entre ells de forma inversemblant per a mi. De cop i volta van desaparèixer i em vaig quedar amb el seu record per a sempre. Les

gavines voletejaven buscant peixos. Les garses quetes semblaven estàtues a la vora de la platja.

De nou vaig haver de virar el meu rumb per a dirigir-me cap al grau de Gandía. Navegaria cap al sud amb vent de llevant però que cada vegada bufava amb menys intensitat. Llargs platges d'arena tenia a la meua dreta.

En aquesta travessia els records passen pel meu cap. Vaig recordar el passatge del llibre que en el Nadal del 2001 em va regalar el meu pare *Juan Sebastián Elcano, La major travessia de la història*,. Aqueix era el seu títol. Mateo Zubileta, tripulant de Magallanes escrivia; “.....junts vam fer la navegació més llarga de la qual hi ha notícia en la història, que segons els geògrafs no n’hi haurà mai una altra igual, tant en dificultats i perills, com en descobriments...”.

La meua navegació estava en curs. Era el meu gran desafiament. Ara cap a ponent, terra endins, la mola del Montdúber apareixia com a testimoni de la meua aventura. Als seus contraforts, fa milers d'anys, en el Paleolític superior, van viure en la cova del Parpalló els nostres antecessors.

Vaig apreciar, des de la meua taula de windsurf la cinta d'arena, quasi interminable, de les platges de Tavernes, Xeraco, Grau de Gandia, Bellreguard, Piles i Oliva. Em sentia eufòric, en passar entre altres embarcacions, em saludaven i m'animaven. Alguns regressaven ja cap al port de Gandia, uns altres anaven cap a Dénia. Ara, cap al sud, a proa de la taula veia el Montgó.

A l'arribar a l'altura de la punta de l'Almadrava vaig haver de canviar l'adreça de marxa, vaig alternar el rumb de cenyida, navegant amb la vela caçada pràcticament cap al vent, amb

el rumb de través. Vaig començar a notar cansament en les cames i braços, em dolia un poc el cap després de tantes hores al sol. Vaig tornar a soltar la botavara i em vaig asseure en la taula per a beure un poc i menjar-me les galetes que duia.

Vaig reprendre la navegació cap a Denia, fins als voltants del port sense entrar. Vaig descansar altra vegada i vaig aprofitar per a connectar amb el telèfon mòbil amb el meu pare. M'esperarien a dues milles a l'est del far del cap de la Nau. Tenia a la vista a Dénia a l'ombra del Montgó.

Vaig mirar el rellotge, em quedaven cinc hores de llum per a continuar navegant. Vaig alçar la vela i vaig eixir en rumb nord-oest sud-est cap al cap de Sant Antoni. Vaig estar vorejant els penya-segats amb poc vent. Cada vegada amb menys vent. Vaig notar forts corrents. En doblegar el cap de Sant Antoni alguna cosa va colpejar la taula, vaig perdre l'equilibri i vaig caure a l'aigua. Un tronc de fusta havia trencat l'orsa i havia soltat la motxilla de supervivència que se'n va anar al fons del mar. Em vaig quedar sense possibilitat de connectar amb l'Estrella de la Mar. Amb l'orsa trencada vaig tenir dificultats per a dirigir la taula. La vela no va patir danys. Vaig tenir sort que la vela no s'esquinçara.

A poc a poc vaig arribar al cap de Sant Martí. El vent minvà, va deixar de bufar i vaig quedar a la mercé del corrent. Va començar a fosquejar ràpidament i vaig decidir arregar tot l'aparell sobre la taula i agenollat vaig remar amb totes les meues forces per a arribar a la menuda illa de Portitxol, al sud del cap de Sant Martí. Però el corrent era tan intens que no aconseguia avançar. Em va arrossegar mar endins, en la foscor de la nit vaig perdre el contacte visual amb la vora. La por es

va apoderar de mi, encara que sabia que la taula no podia enfonsar-se.

Tombat damunt la taula, tremolant i amb el cos entumit, vaig passar tota la nit esperant que algú em rescatara. Vaig veure alguns llums de vaixells cap al sud, vaig pensar que navegaven cap al port d'Alacant. No vaig poder fer cap tipus de senyals. En aqueixes hores devien estar buscant-me ja, perquè no havia contactat amb el meu pare. El corrent em duia de forma capritxosa cap al sud unes vegades i unes altres cap a l'oest. Les estrelles brillaven en tot l'alt. Allí estava la polar com a referència per a orientar-me i confirmar-me el que la brúixola del rellotge m'indicava. No tenia més remei que esperar que clarejara i bufara el vent de nou.

Pel meu cap van passar records de la meua infància, els viatges amb els meus pares, les acampades dels estius, els amics, la meua germana, la meua família, els meus somnis, el meu inici als nou anys en el windsurf. Em vaig quedar adormit damunt la taula. Em va despertar el xiulet d'uns dofins. El sol estava ja en tot l'alt. Diversos vaixells, entre ells l'Estrella de la Mar, s'acostaven cap a mi.

Vaig aparéixer a trenta milles a l'est del cap de Santa Pola. El meu pare i Antonio em van abraçar. Em van donar un got de café amb llet i unes magdalenes per a desdejuni. Després em van ajudar a canviar l'orsa i aparellar.

Amb vent de mitjorn, i caçant la vela en rumb de cenyida vaig eixir per fer l'últim trajecte cap a la illa Plana o Nova Tabarca.

En aplegar, m'hi esperaven la meua mare i la meua germana. El somni que durant molts estius havia tingut es va acomplir.

JUNTS PER SEMPRE

Vanessa Palazón Ros

“Tenies divuit anys quan el vas conèixer. Era el teu primer dia d’universitat i els teus nervis es trobaven a flor de pell. Baixares tremolant de l’autobús. Et senties incòmoda en esdevenir el centre de les mirades de tots els estudiants. Experimentaves pudor i al mateix temps por de tot el que t’envoltava. Només volies que aquell dia no durara massa. Vesties unes robes no molt provocatives i recorde perfectament que em parlaves sense dubtes de l’economia i la política del país. Parlaves totalment convençuda i no hi havia persona que et fera canviar d’opinió. Les teues paraules s’endinsaven en el meu cap, fart d’aquelles idees que intentaves fer meues.

De sobte el vas veure. Era un xic que rodava el cantó just en aquell moment. Un xic prou alt, musculós, amb els cabells obscurs i llargs recollits cuidadosament en un minúscul monyet. Els seus ulls es clavaren sobtadament en la teua mirada d’adolescent i em vaig adonar com les teues mans apretaven amb força els llibres i utensilis que

transportaven mentre les teues fines comes començaven a tremolar d'emoció.

Esdevenies una xica tímida, pudorosa, no molt parladora ni sociable, però pareixia ser que els teus ulls blaus juntament amb la rojor dels teus llavis, la blancor de la teua pell i la claror dels teus cabells van convertir-se en un regal per als ulls d'aquell xic que no feia més que observar-te des d'un cantonet.

Recorde la teua bellesa en aquell moment. No hi havia persona més bonica i preciosa que tu en la universitat i estava clar que aquell xic et corresponia sens dubte.

Em vas demanar per favor que seguérem en un banc prop del cantó des d'on et vigilava el teu amant secret. M'explicaves amb emoció tot el que senties. Jo t'escoltava somrient i cada paraula teua m'alegrava més. Recorde la rapidesa amb què parlaves, i els teus preciosos ulls plorosos, desitjosos de contar-me que acabaven de veure l'home amb qui passaries la resta de la teua vida. Sense vacil·lacions i amb l'emoció d'una xiqueta que desitja obrir el seu regal d'aniversari, em digueres sincerament que, per fi, t'havies enamorat. Sabies que tot havia ocorregut sobtadament, però també sabies amb certesa que aquella sensació que apareixia quan el miraves, no era més que l'amor que recorria les teues venes.

Et vaig atendre ansiosament fins que escoltàrem el timbre que indicava el començament de les classes. Jo estava alegre de veure't, Aixa. T'ho mereixies, per fi la teua bondat havia rebut un premi.

Aquell dia no vàrem tornar a veure el teu enamorat pels racons de la universitat. Ni aquell

dia, ni els tres següents. Tu no ho comprenies. Era com si se l'haguera engolit la terra i no anara a tornar mai. El teu cor s'anava apagant lentament.

Aquell dijous decidires quedar-te en la biblioteca de la universitat estudiant per a examinar-te la setmana següent. Així que allí et quedares amb la tristesa i el desamor aflorant el teu cos. Les ulleres anaven apareixent a poc a poc en el teu rostre, i cada vegada semblaves més una dona major i no una joveneta de divuit anys.

D'entrada a la mitjanit decidires tancar els llibres i tornar a casa per descansar, però un individu anònim t'agafà el braç i va impedir que t'alçares de la cadira. Estaves tan espantada que no pogueres cridar ni menejar-te. Et quedares mirant l'obscuritat tan blanca com la neu, esperant que tot allò fóra un malson. Però en assabentar-te que era el teu enamorat qui t'agarrava amb força el braç, desitjares que tot allò continuara. Sense parlar tan sols, va encendre suaument un ciri que es trobava sota la taula i us quedàreu mirant-vos els rostres tan enamorats que no us adonàreu que el temps passava ràpidament.

Tu, bella xiqueta que recobrades ràpidament i fàcil el color de la pell. Ell, gràcil i cavallerós jovenet enamorat dels teus gestos. Us miràreu suaument i us vau fondre en una llarga i apassionada besada. T'anares enrojolant poquet a poquet, però les teues galtes estaven millor, Aixà. Quan acabàreu el bes, un lleu somriure aparegué en el teu rostre, deixant veure les perfectes i blanques dents. Ell s'apropà més per a susurrar-te suaument tot el que et volia, t'estimava i t'adorava. Tu, la princesa dels seus ulls, només sospirares, demostrant, sense paraules, que per fi havies trobat l'amor que mai no oblidaries.

Al dia següent, et vaig veure totalment canviada. El color havia retornat novament a la teua pell. Les ulleres havien desaparegut sobtadament i l'amor tornava al teu cor. Em contares amb il·lusió tot l'ocorregut el dia anterior a la biblioteca, i em comunicares alegrement que finalment estàveu junts.

Ràpidament i feliçment passaren els anys. Aconseguires graduar-te tal i com havies somiat, aconseguires trobar un bon treball i aconseguires, anys després, el marit perfecte.

Els anys no importaven, ni per a tu, ni per a ell. Seguíeu amant-vos com la primera vegada i, supose jo que pel vostre irrompible i fort amor, et demanà que et casares amb ell. Ho va fer invitant-te a sopar al més car i luxós restaurant de la ciutat.

Recorde perfectament el vestit llarg i negre sense mànegues que vesties aquella nit. Recorde com t'acoblares els guants blancs a les teues mans suaus alhora que em parlaves d'ell. Recorde també els teus preciosos cabells daurats recollits en un monyet perfecte, i el poquet maquillatge que va fer falta al teu rostre per a ressaltar la teua bellesa. Inconscientment em recordares a aquell primer dia d'universitat en què t'enamorares, aquella tímida xiqueta que s'havia convertit en una vertadera princesa.

Estàveu en el restaurant quan, besant-te la mà dreta, el teu xic s'agenollà i tragué de la butxaca del seu vestit d'Armani una minúscula caixeta de color rosa. Et mirà emocionat i et besà suaument la galta. Et quedares sorpresa, sense paraules, i en aquell moment les llàgrimes començaren a brotar dels teus ulls. Et costà treball obrir la caixeta, però després d'un gran esforç, vas descobrir

emocionadament que el que guardava era un senzill anell de plata. Mirares al teu enamorat com mai no havies mirat ningú i, sense dubtar, et llevares el guant i et posares suaument l'anell al dit. Certament era un regal molt simple, però per a tu, bella xiqueta, fou el millor regal del món.

Junts, abraçats i decidint la data de la boda isquéreu del restaurant. La nova sensació d'aquella nit et cansà molt i et ficares al llit només arribar. La teua cara reflectia la felicitat més pura i, observant una vegada més l'anell, te'l llevares per a dormir. Era un anell preciós, únic per a tu. Però encara no havies reparat en una xicoteta inscripció d'or pur situada a la part interior de l'anell. Encengueres nerviosament i ràpida la llum de l'habitació i llegires: "JUNTS PER SEMPRE". Per un moment pensares en tu, pensares en ell, i pensares en la teua vida. Una vida única i envejada per totes les xiques del teu voltant.

Recorde aquell diumenge en què us casàreu. El sol enlluernava igual que tu ho feies amb la teua bellesa. Tothom que et mirava quedava enlluernat, i és que posseïes una bellesa irremeiable. És més, el blanc del vestit de boda ressaltava la claror del teus ulls i dels teus cabells. Passàreu una agradable vetlada. Us vaig veure riure junts, parlar junts, ballar junts... Les vostres mans no es separaren en tot el dia. Éreu feliços. Per fi posseïeu un anell que vos unia.

Passaren els anys de matrimoni tan ràpid com s'acabà el vostre amor. Tu, bella princesa d'ulls clarets, anares notant com a poc a poc el teu príncep encantat anava allunyant-se cada vegada més. Notares les nits solitàries, sense el calor d'un cos al teu costat que et protegira. Notares els dinars sense ell, t'adonares que ja no calia cuinar dos plats

com ho feies normalment. Ara sobrava amb un plat per a tu i, fins i tot, hi havia dies que no menjaves per la tristesa, la desolació i la soledad que paties.

Un dia, amb la confiança que sempre havies tingut en ell, i esperant la seua millor contestació, li comentares la vostra situació i el que senties: que ja no era el mateix de sempre, que ja no et volia. Tu esperaves un bon argument que aclarira tots els problemes amb el teu marit, però ell, en sentir les paraules, es quedà parat, immòbil, mirant l'horitzó amb una seriositat en el rostre que no era habitual. T'incorporares suaument en veure que no et responia, i en aquell maleït instant, observares com unes llàgrimes eixien dels seus ulls. De seguida desitjares no haver dit aquelles paraules que tant havien ferit el cor del teu enamorat. Et sentires una idiota sense compassió, i anares cap a ell per consolar-lo. De sobte, el teu Amat es girà cap a tu. El teu somriure s'esborrà de seguida en observar la seua mirada a pocs centímetres de la teua. La por empresonà els teus sentiments. Aleshores, i sense saber per què, el teu enamorat alçà molt alt el seu puny. Tot va passar molt ràpidament. Els teus ulls miraren amb pànic aquell puny que, bruscament, colpejà el teu preciós rostre de nineta, fent que perderes les forces i que caigueres a terra. Mirares tristament el teu marit i l'observares plorant i fugint escales cap avall, cap a la porta d'eixida, deixant-te allí, sense entendre absolutament res. Les llàgrimes començaren a brotar dels teus ulls i a baixar per les teues galtes, i va ser aleshores, quan el teu rostre, plagat de blancor i bellesa, es tornà un rostre diferent. Les llàgrimes t'inflaren els ulls, i el fet de no poder dormir per les nits et creà una ulleres negres i profundes.

En dos llargs i tristos dies, el teu amat no tornà a casa. Al tercer dia, aparegué empestant a cervesa i cridant com un boig demanant el desdejuni. Tu isqueres sense por de l'habitació mostrant un morat a la part dreta del teu desfigurat rostre . Amb un filet de veu li contestares que el desdejuni no estava preparat. El teu marit tornà a quedar-se immòbil i parat com feia tres dies. Però aquesta vegada t'espentà tan fortament que rodares per les escales, i notares com es trencaven dolorosament els ossos del teu cos. El teu enamorat les baixà lentament, deixant que el dolor s'apropiara poquet a poquet de tu. Quan el sentires prop, et protegires el rostre amb els braços mentre ell et galtejava sense parar. Tu no feies una altra cosa que plorar i cridar. Quan es fartà de donar-te puntades i de fer-te patir, agafà una altra vegada la porta i va fugir, ara sense plorar. Tu et quedares novament malferida, encongida a terra amb ganes de no haver nascut mai. Notares com del teu cap brotava un suau filet de roja sang que et feia perdre els sentits. Però no perderes totalment les forces i, arrossegant-te com podies, deixant un rastre de sang allà per on passaves, aplegares a la cuina, i aconseguires, ajudada per la taula, obrir l'aixeta i ficar el cap dins. Els teus llargs i rulls cabells canviaren per un manoll de pèls embrollats en un monyo, els teus preciosos ulls blaus reflectien la més trista i pesada agonia, i els teus llavis es trobaven encreuats per una grossa escletxa de tèbia sang. El dolor no abandonava els teus ossos, però tenies por d'eixir al carrer i que et vera la gent en aquell estat. Així que esperares que tornara el teu marit, i, possiblement haguera canviat, ja que tu seguies amant-lo a pesar de les bufetades que et propinava sense pietat.

A les dues setmanes d'aquell últim incident, el teu home tornà a casa d'una manera impresentable. Feia mala pudor i dies que no passava per la dutxa.

No sabies per què, però la mateixa por que sentires en veure'l va fer que t'amagares darrere del sofà. Ell et va veure de seguida i sense dir paraula et començà a prémer el canell tan fort com podia. Era tant el dolor, que cridares molt alt. Aleshores, i mirant-te despreocupadament, et propinà una forta puntada a la panxa, provocant un vòmit de sang. Va ser en aquell instant quan es parà el temps i recordares tristament aquell primer dia d'universitat en el qual un tímid xic hermós t'observava des d'un cantonet. Recordares el vostre primer bes a la biblioteca. Recordares el dia de la boda. Recordares la teua vida. Aquella vida envejada per totes les xiques que t'envoltaven. Soltadament tornà el temps a funcionar i et vares veure davant un xicotet revòlver sostingut pel teu enamorat. La veritat és que no t'espantares massa, volies acabar ja. T'incorporares com pogueres, i la teua mirada va caure en la dolça inscripció daurada del teu anell de compromís. Una inscripció que mai desapareixeria del teu cor. Amb un lleu sospir, tirares l'anell a terra i t'alçares enfront del teu marit. El teu cos ple de morats, sang seca i ferides no podia sostenir-se en peu. Aquella imatge va ser l'última que vares veure de la teua vida: el teu enamorat apuntant-te a la cara amb un revòlver. En pocs segons, el gallet va ser pressionat per la persona a qui més volies en el món. Caigueres a terra sense somnis, sense il·lusions, sense vida.

Al poc de temps es tornà a sentir un altre tir en la cuina. Es tractava de la mort del teu príncep, que havia decidit acabar com tu. I allí us quedàreu,

príncep i princesa d'un conte encantat, tirats en terra del vostre castell, somiant dolçament un somni del que mai despertaríeu.

Per a quan jo arribí a ta casa ja era massa tard. La imatge que vaig veure mai no la podré esborrar de la meua ment. En un dia et vaig perdre. Vaig perdre la meua millor amiga, aquella tímida casada amb el propi dimoni. Vaig observar els cossos sense vida i agafí inconscientment un anell de compromís amb una bella inscripció a la part de dins que hui relluïa més que mai.

Hui estic ací al teu costat. Per fi he vingut a visitar-te al cementeri. Sent moltíssim no haver vingut en tots aquests anys darrers, però la por m'envaïa. . No podia veure la teua tomba i pensar que ja no estaves al meu costat. Però hui m'he superat i t'he dut un regalet molt important per a tu. Espere que t'agrade. Mai no t'oblidaré, princeseta.”

Aquella dona dessolada que un dia fou una dolça joveneta, deixà sobre la tomba de la seua millor amiga un senzill anell. Un anell de compromís del qual ningú no havia sentit parlar. Un anell oblidat. Un anell que amagava tímidament una dolça inscripció daurada: JUNTS PER SEMPRE”